

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa-Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasy Państwowe-Nadleśnictwo Międzychód
przeciwko P. spółce akcyjnej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 4 listopada 2021 r., sygn. akt X Ga 1333/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód – Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne – Nadleśnictwo Międzychód – wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 4 listopada 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko P. S.A. z siedzibą w K. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 65 k.c. w odniesieniu do zawartej między uczestnikami postępowania umowy ustanowienia służebności przesyłu, zgodnie z którą wysokość wynagrodzenia za ustanowienie tej służebności została uzależniona od wartości podatków i opłat ponoszonych przez Nadleśnictwo od tej części nieruchomości, co do której korzystanie zostało ograniczone ze względu na obciążenie prawem rzeczowym. Skarżący podnosi, że nieuwzględnienie przedstawionej przez niego korekty zeznania podatkowego w wymiarze obliczonego wynagrodzenia jest bezzasadne, ponieważ jedynym podmiotem odpowiedzialnym za złożenie prawidłowej deklaracji podatkowej jest sam podatnik.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja skarżącego stanowi niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Z uzasadnienia zaskarżonego

wyroku wynika, że wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu zostało uzależnione od uiszczonych danin publicznych. Tymczasem spornym elementem była wysokość podatku ustalona na podstawie korekty zeznania podatkowego, w której uwzględniono znaczną nadpłatę. O ile zatem należy się co do zasady zgodzić z twierdzeniem skarżącego, że odpowiedzialność za uiszczenie daniny publicznej w wymaganej wysokości spoczywa na podatniku, o tyle nie była to kwestia przesądzająca o wydaniu orzeczenia w tej sprawie. Przedstawione rozumowanie nie opiera się natomiast na założeniach nieznajdujących odzwierciedlenia w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[f.n]